

El vi

Champagne Lanson

Black Label Brut

Agust Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès

Tastar un xampany a les deu del matí, amb un grup de professionals amb esperit crític, és una prova dura per al producte. El xampany Lanson Black Label brut va passar la prova amb molt bona nota. De color groc ambre, brillant i cristal·lí, amb aromes que reflecteixen els seus gairebé tres anys de permanència a la cava abans de ser «degorgat». Impresió de vitalitat amb notes de poma i cítrics. En boca sor-

pren la seva lleugeresa, fàcil pas de boca i persistència. El vi base per a la seva elaboració, procedent de cinquanta «crus» diferents, ha evitat la fermentació malolàctica per conservar l'àcid màlic que li dona cos i llarguesa. És una forma de tractar el vi agosarada però que es justifica pel seu resultat. Coupage, d'un 50% de Pinot Noir, 30% o 35% de Chardonnay –segons la qualitat de l'anyada– i la resta de Pinot

Meunier, que li aporta notes aromàtiques de fruits de bosc. Preu aproximat: 29 euros. Bon maridatge tant per a aperitu com per a tot l'àpat. La presentació es va fer al restaurant Mimoset de Girona per part del sommelier Josep Canals, la delegada de la firma, Jessica Aceña, i l'export manager Thierry Tronquit.

El celler elaborador, La Maison Lanson, està ubicat a Reims (França) i va ser fundat l'any 1760. Per a més informació: www.lanson.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

La capital del còmic

La ciutat francesa d'Angouleme reuneix els millors historietistes

Xavier Romero

Durant la darrera setmana de gener s'ha celebrat a Angouleme (França) un nou festival al voltant del còmic, tebeo o historieta. La ciutat francesa té la condició de capital mundial de l'anomenat novè art, el del dibuix i els contes, i juntament amb Lucca (Itàlia), i des de fa uns anys també amb Barcelona, conformen la referència de tota aquesta afició i indústria a nivell internacional. Una trentena de països han estat representats per uns dies a Angouleme través d'editors, artistes, comerciants, periodistes, i una munió d'aficionats i col·leccionistes que en xifra estimada d'uns 200.000 han tornat a participar en un esdeveniment de llarga trajectòria cultural i artística.

El fenomen s'ha de tenir en compte, i encara més en uns moments en els quals triomfen, sobretot entre els joves, els productes audiovisuals i telemàtics, cada dia que passa més sofisticats i millorables. Així, si es té en compte l'alt grau de seguiment i de negoci del certamen francès, el còmic, tebeo o historieta de moment roman ben viu i amb una activitat econòmica, tot i la crisi, prou remarcable per part de les editorials.

Fins a fa dues o tres dècades, l'apartat del tebeo ocupava un lloc preferent en el col·leccionisme i era ben vist per gairebé tothom, en tant que propiciava com pocs l'hàbit de la lectura, la instrucció dels menuts i l'assoliment de cultura general. Al paper imprès amb textos s'hi afegeix el concepte il·lustratiu, visual, d'imatges, ben cridaner per a tota mena d'edats i de sensibilitats. Aquí, es complementava la devoció de l'adquisició i la lectura de tebeos amb l'intercanvi, activitat cabdal en tot tipus de col·leccionismes, de manera que amb pocs recursos i possibilitats hi havia gent que arribava a llegir i a posseir infinitat d'exemplars.

Als mercats de carrer i a les llibreries de vell encara se'n poden trobar, i els més buscats per part de la gent madura de casa nostra són aquells quadernets dels anys 50 i 60 de Pestil El Capitán Trueno, El Jabato, El Guerrero del Antifaz, Roberto Alcázar y Pedrín, Hazañas Bélicas,

cas, i tantes altres produccions d'aventures per al públic juvenil, que entre línies deixaven caure missatges ideològics de l'època. Sense oblidar les grans produccions catalanes de primers de segle passat, del tipus L'Esquella de la Torratxa, Cu-Cut, Papitu, la infantil En Patufet, i tantes altres que regularment comentem.

En l'actualitat es podria estar celebrant el primer centenari de l'aparició de publicacions d'historietes al nostre país, i hi ha notícies que diverses institucions s'estan sensibilitzant, i que entre altres projectes hi hauria per part de la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya la creació del Museu del Còmic i la Il·lustració. Una excel·lent notícia per als aficionats als tebeos i per a la cultura en general, que a més de la seva recuperació i conservació, oferirà sens dubte una important difusió, talment com s'ha vingut realitzant en altres àmbits. De la mà indiscutible dels col·leccionistes i de llibrers i arxivistes de vell, aquesta i altres iniciatives semblants arribaran a bon port, segur.

Gironins del segle XIX

Josep Pagès Ortiz

Va rebotir el diari a terra, enfurismat. Què es podia esperar! Ell estava canviant. Evolucionava! Igual que tots els grans artistes. Però a aquella colla de pixatinters els nous quadres no els feien el pes.

Josep Pagès Ortiz va néixer a Girona al voltant de 1875. Aficionat al dibuix, de ben jove va iniciar la seva formació pictòrica a l'Escola Municipal de Belles Arts que dirigia Alfons Gelabert. Allà de seguida va despuntar per les seves bones aptituds i això li va permetre marxar a Barcelona per seguir els estudis a la Llotja. El 1890, la Diputació de Girona li va concedir una beca pensió per anar a Roma a ampliar els seus coneixements. El jove artista va perfeccionar el seu estil al taller del també català Enric Serra Auaqué, afincat a Itàlia des del 1878. Durant aquella etapa, el gironí es va interessar moltíssim pels quadres de Murillo exposats als museus romans, fins al punt que en va imitar el traç i l'estil en algunes obres de joventut. Això es pot constatar fullejant L'Esquella de la Torratxa del dinou d'abril de 1890; en aquella publicació satírica barcelonina, Pagès Ortiz hi va col·laborar amb dues il·lustracions, un home i una dona de marcada inspiració murillana.

L'any següent, el 1891, el jove artista gironí va participar a la primera Exposició de Belles Arts organitzada a Barcelona i, una vegada finalitzada la mostra, la seva tela titulada Un interior d'un casa a Tívoli va ser adquirida per la Junta de Museus.

Per les notícies publicades al Diari de Gironasabem que, durant les Fires de Sant Narcís de 1891, el pintor es trobava a la seva ciutat natal, on exposava alguns dels seus quadres més reeixits. El periòdic destacava una vista de les llacunes del Tíber, una de les temàtiques preferides del seu mestre Enric Serra.

A partir d'aquell moment, però, cada vegada que exposava algun quadre, el Diari criticava l'artista per la poca concreció en la pinzellada i ser poc fidel a la realitat. Segurament Pagès Ortiz estava evolucionant cap a un estil massa modern per a la Girona finisecular. És possible que aquesta fos una de les raons que el van empènyer a marxar a l'estranger. Va escollir l'Argentina, on quan començava a despuntar va morir de manera sobtada el 1902. La notícia va causar una impressió tan fonda a la seva ciutat natal que el 1934 Joan Vinyas i Comas encara recordava la seva malaguanyada vida a les pàgines del Suplement Literari de L'Autonomista.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador
i periodista